

ונאמר להלן [דברים יג]: כי יקום בקרבך נביא או חלם חלום ונתן אליך אות או מופת ובא האות והמופת אשר דבר אליך לאמר נלכה אחרי אלהים אחרים אשר לא ידעתם ונעבדם. לא תשמע אל דברי הנביא ההוא או אל חולם החלום ההוא ... והנביא ההוא או חולם החלום ההוא יומת.

וילפינן בגזירה שוה "יומת יומת" מה להלן — בנביא שהדיח לעבוד עבודה זרה — בסקילה, וכפי שיתבאר בהמשך הענין.

אף כאן — גבי זר ששימש — בסקילה.

רבי יוחנן בן נורי אומר: אכן ילפינן גזירה שוה מנביא שהדיח, ומיהו כך ילפינן: מה להלן — גבי נביא שהדיח בחנק, וכפי שיתבאר בהמשך הענין.

אף כאן — גבי זר ששימש — בחנק.

ומפרשינן: במאי קמיפלגי רבי ישמעאל ורבי עקיבא שרבי ישמעאל למד את דינו של זר ששימש מהשרופים; ואילו רבי עקיבא — ורבי יוחנן בן נורי, הסובר בפרט זה כרבי עקיבא — שלמדו את דינו של זר ששימש בגזירה שוה "יומת יומת" מנביא שהדיח?

רבי עקיבא [ורבי יוחנן בן נורי] סבר:

דנין "יומת מיומת", ואין דנין "יומת מיומת".⁽⁷⁾

ורבי ישמעאל סבר:

דנין הדיוט מהדיוט.

ואין דנין הדיוט מנביא.

ורבי עקיבא אמר לך: כיון שהדיח אותו נביא לעבוד עבודה זרה, אין לך הדיוט גדול מזה.

תו מפרשינן: במאי קמיפלגי רבי עקיבא ורבי יוחנן בן נורי, שנחלקו בנביא שהדיח אם הוא בסקילה או בחנק, וממילא נחלקו גם לענין זר ששימש?

בפלותתא דרבי שמעון ורבנן, דתניא:

נביא שהדיח הרי הוא בסקילה, וכמותו היא דעת רבי עקיבא; רבי שמעון אומר: נביא שהדיח הרי הוא בחנק וכן היא דעתו של רבי יוחנן בן נורי.

ומקשינן על המבואר בכריתא לדעת רבי עקיבא שהוא סובר: זר ששימש בסקילה:

הא אנו תנן במשנתנו: זר ששימש במקדש: רבי עקיבא אומר: בחנק!?

תרי תנאי, שני תנאים הם, ונחלקו אליבא דרבי עקיבא:

מתניתין ששנינו אליבא דרבי עקיבא שהזר שימש הוא בחנק, רבי שמעון תלמידו של רבי עקיבא היא, שהוא אומר: נביא שהדיח בחנק, ואליבא דרבי עקיבא אמרו, ואם כן ממילא זר ששימש הנלמד מביא שהדיח אף הוא בחנק.

וברייתא — ששנינו אליבא דרבי עקיבא

7. מכאן משמע בפשוטו, שהלמוד אינו בגזירה שוה "הקרב הקרב".